

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **N. R.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2021, čj. OAM-324/ZA-
ZA11-ZA03-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správního orgánu

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 13. 9. 2021 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 a 8 Úmluvy o právech dítěte a č. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalobce má zato, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu, které správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpovědí a doložil důkazy.
5. Připomněl, že v pohovoru k podané žádosti popisoval své problémy týkající se pronásledování osobami čečenského etnika z důvodu tzv. krevní msty, která má být na žalobci vykonána jako odplata za to, že jeho otec sloužil ve druhé čečenské válce a byl dokonce členem oddílu V. M. a A. P., v témže oddílu sloužil i policejní důstojník Sergej Lapin. Ten byl za vraždu čečenského civilisty odsouzen k jedenácti letům vězení. Novinářka Anna Politkovská, odpůrkyně Kremlu, která o tomto incidentu informovala, byla po několika telefonických výhrůžkách zavražděna. O tom, že jsou do její vraždy pravděpodobně zapojeni i policisté, kteří kdysi sloužili v Čečensku, informoval ruský list Kommersant. Žalovaný se přitom nezabýval souvislostmi mezi druhou čečenskou válkou a problematikou krevní msty. Nadřízení otce žalobce přitom veleli oddílu, jehož minimálně jeden člen se dopustil vraždy civilního čečenského obyvatele, a panuje podezření, že se podíleli i na vraždě novinářky. Žalobce uvedl, že právě krevní msta byla v průběhu druhé čečenské války účinným a využívaným mocenským nástrojem a dle docenta Emila Aslana z Institutu politologických studií FSV UK a ředitele výzkumu pražského Ústavu mezinárodních vztahů je i reálnou hrozbou doposud. Za účelové označil žalobce tvrzení žalovaného, že se v Chanty-Mansijském autonomním tradice krevní msty nevyskytuje, jelikož se jedná o pravoslavnou oblast, kde klíčové je pouze ruské právo. Žalobce uvedl, že netvrdil, že je jevem v této oblasti rozšířeným, ale že mu vražda hrozí explicitně z důvodu angažovanosti jeho otce v čečenském konfliktu. Dle žalobce proto žalovaný pochybil, když neshledal důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - rodině.

6. Žalobce poukázal na definici pronásledování dle § 2 odst. 8 zákona o azylu a dle jeho názoru žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 správního řádu, když jej nepodřadil jako syna muže, který aktivně bojoval proti obyvatelům čechenského etnika pod pojem určité sociální skupiny dle zákona o azylu a čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice. Vyvozuje, že jakékoli užití fyzické síly, které nebylo s ohledem na chování zadržené osoby nezbytně nutné, zasahuje do lidské důstojnosti a takové jednání dle žalobce odporuje čl. 2 a 3 Evropské úmluvy, neboť by při návratu do země původu byla porušena jeho práva.
7. Dále žalobce uvedl, že se žalovaný zaměřil na zpochybnění věrohodnosti žalobce, aniž by svůj postup relevantně vysvětlil. Nevysvětlil, z jakého důvodu takto postupoval, tj. proč některá tvrzení žalobce shledal věrohodná a proč jiná nikoliv. Sporné informace měl podrobit testu přiměřené pravděpodobnosti, který lze považovat jako důkazní standard pro zkoumání strachu z pronásledování žadatele. Pokud měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti některých tvrzení žalobce, bylo jeho povinností taková tvrzení jasně a zřetelně identifikovat, závěr o jejich nevěrohodnosti pečlivě odůvodnit a dovodit z něj závěry ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti. K tomu žalobce poukázal na judikaturu správních soudů týkající se otázky důkazního standardu a posouzení věrohodnosti výpovědi, kdy žadatel o mezinárodní ochranu má toliko povinnost přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, a chce-li správní orgán žádost zamítnout, musí přednést důkazy o nevěrohodnosti výpovědi.
8. K argumentaci žalovaného ohledně možnosti obrátit se v případě potíží za příslušné orgány své vlasti o pomoc, odkázal žalobce rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. Žalobce dovodil, že pro účely existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména, zda žadatel mohl spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Ukáže-li se, že tento systém jeví určité nedostatky v zajištění ochrany obětem pronásledování, měl by se dále zabývat tím, zda bylo po žadateli rozumné požadovat, aby ochranu tohoto systému nějakým způsobem vyhledal dříve, než z vlasti uprchl. Žalobce označil judikaturu, na kterou odkazoval v rozhodnutí žalovaný, za překonanou. Žalovaný se přitom od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlil, aniž by odůvodnil, proč.
9. Dle žalobce nemají úvahy správního orgánu oporu ve skutkovém zjištění a zcela účelově vyvozují nesprávné kauzality, když marginalizují hrozbu krevní msty, mučení či vraždy ze cti, které žalobce reálně hrozí bez ohledu na teritoriální vymezení autonomních republik na území obývaném čechenskou komunitou. K tomu žalobce poukázal na zprávu ESAO - Ruská federace, dle níž je v rámci ruské policie rozšířena korupce, klientelismus a neexistuje možnost efektivní kontroly činnosti policie. Poukázal i na dokument Ruská federace, Informace OAMP ze 7. května 2020, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že v konání policie není obecná důvěra, a je pak zřejmé, proč se obrátil na pomoc policie pouze jedenkrát, když tito se odmítli jeho věci zabývat. Dle žalobce pracuje žalovaný s podklady pro vydání rozhodnutí zcela účelově, když opomíjí převážnou část informací

a vybírá pouze ty pasáže, které se mu hodí k vydání negativního rozhodnutí, což je v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

10. K problematice vnitřního přesídlení žalobce rovněž namítl, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Měl rovněž posoudit faktickou i právní realitu přesídlení, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení. K možnosti vnitřního přesídlení poukázal na aspekty, které je nutno dle judikatury správních soudů hodnotit, tj. zejména dostupnost, účinnost, zda nehrozí navrácení do původní oblasti, zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv a zda je přesun pro žalobce bezpečný jak během přesídlení, tak po jeho realizaci.
11. Žalobce namítl i to, že měl žalovaný také lépe hodnotit v kontextu žalobcem tvrzených psychických problémů, proč se nestýká se svým synem, zda se jedná o stav dočasný a zvážit práva samotného dítěte na styk s rodičem.
12. Žalobce uzavřel, že jeho problémy, kterým byl ve vlasti vystaven, zcela jistě dosahují intenzity pronásledování a vážné újmy, přičemž má zato, že unesl svou část důkazního břemene a z jeho strany byl naplněn důkazní standard obou forem mezinárodní ochrany. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu, které považuje za aktuální, zcela dostatečné a objektivní. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
14. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. V první řadě je tak ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu.
15. Žalovaný zopakoval, že se důkladně věnoval rozboru situace žalobce v souvislosti s výhrůzkami a útoky ze strany Čečenců. Žalobce uvedl, že se narodil v Surgutu, kde měl i registrovaný pobyt a pobýval tam před svým odjezdem do ČR. Toto město se nachází v Chanty-Mansijském autonomním okruhu, střední části Ruska, tzv. západní Sibiři, tisíce kilometrů vzdáleno od Dagestánu a Čečenska. Občané Ruské federace mají ze zákona zaručenou vnitřní svobodu pohybu. S poukazem na shromážděné informace o zemi původu žalobce uvedl, že každý, kdo legálně pobývá na území Ruské federace má právo svobodně cestovat a volbu místa svého pobytu nebo místa bydliště. Z těchto údajů vyplývá, že pokud by žalobci hrozilo nebezpečí v Dagestánu anebo Čečensku, může se kdykoliv přemístit do jiné části země. On sám navíc v těchto oblastech nikdy nepobýval a ani z nich nepochází. Problémy měl údajně s několika Čečenci, o nichž si ani nebyl jist, že jsou to Čečenci, kteří ho napadli v jeho rodném městě Surgutu. Výskyt Čečenců v této oblasti není běžný, avšak není zcela vyloučen. Žalobce uváděl, že tyto osoby ho napadly kvůli vykonání krevní msty, žalobce však nepopisoval nic o tom, že by došlo k oznámení krevní msty, aktivnímu vyjednávání ze strany starších, zapojení islámského právníka

muftí apod. Ze všech okolností popsaných žalobcem lze dle žalovaného usuzovat, že násilí, které na něm bylo jednou v Surgutu uplatněno, nebylo institutem krevní msty.

16. Žalovaný podotkl, že druhá čečenská válka byla ukončena v roce 2009, avšak žalobce začal mít problémy až v roce 2015. On sám uvedl, že předpokládá, že ty osoby, které ho zmlátily, byly Čečenci, avšak neví to. Osoby, které ho zbily, navíc neuvedly, že jsou Čečenci nebo že důvodem útoku je krevní msta, to vše si vydedukoval žalobce sám. Stejně tak ani policie mu neřekla nic o tom, že by krevní mstu ruský zákon neřešil, jednalo se o jeho nepotvrzenou domněnku. Sám žalobce navíc ani neví, zda jeho otec někoho během čečenské války usmrtil, tedy netuší, jestli vůbec existují důvody pro údajnou krevní mstu. Všechny tyto informace potvrzují to, že se jeví jako velmi nepravděpodobné napadení žalobce v Surgutu údajnými Čečenci v roce 2015 z důvodu zapojení jeho otce do druhé čečenské války (tj. z důvodu krevní msty).
17. Žalovaný dále konstatoval, že z výpovědi žalobce není zřejmé, jestli se se kvůli útoku ze strany údajných Čečenců obrátil na policii s oficiální stížností, neboť neobdržel a nemá žádné potvrzení o tom, že by skutečně tuto stížnost podal. V případě žalobce nelze dle žalovaného dojít k závěru, že by příslušnými měla být ruskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout pomoc. Tím spíš, když v minulosti neměl žádné problémy se státními orgány a ani s policií. Policie mu pouze sdělila, že v současné době není proti komu vést řízení. Na základě federálního zákona č. 162-FZ se úmyslné způsobení lehké újmy na zdraví v Rusku trestá peněžním trestem i trestem odnětí svobody. Této problematice se rovněž věnují články 111-116 ruského trestního zákona s ohledem na klasifikaci míry násilí. Policie standardně tyto činy vyšetřuje. Trestní řád Ruské federace uvádí, že vražda motivovaná krevní mstou může být potrestána odnětím svobody na dobu od osmi do dvaceti let nebo doživotním trestem. Pokud v tomto individuálním případě došlo k pochybení ze strany policie, žalobce měl možnost na postupy policie podat stížnost či se obrátit na jiné státní orgány včetně prokuratury. On však žádné z těchto možností nevyužil. Žalobce opustil zemi původu kvůli tvrzenému pronásledování ze strany soukromých osob, k danému jednání nedocházelo ze strany státní moci. Činy soukromých osob mohou být považovány za pronásledování, pokud je státní orgány podporují, tolerují či nejsou schopny zajistit přiměřenou ochranu. Žalobce se dostatečně neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, ani se nepokusil hledat ochranu jiným způsobem. Žalobce se rozhodl situaci řešit sám přestěhováním do jiné země a na policii či jiné státní orgány se již neobrátil. Navíc, kroky ze strany soukromých osob, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování.
18. K námitkám týkajícím se zjištění skutečného stavu věci žalovaný dále uvedl, že jako podklad k rozhodnutí využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 19. 8. 2021 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Uvedl pouze, že jeho matce někdo telefonoval a žádal po ní peníze, jinak hrozil,

že odhalí, kde se ona a syn nachází. Závěrem seznámení potom objasnil obsah článků a videí, které žalovanému předložil. První text je výňatkem z článku, který popisuje pronásledování jednoho muže, jenž se zapojil do války v Čečensku. Někdo ho v roce 2004 unesl, do celé záležitosti se vložily ruské orgány a on byl zachráněn. První video z youtube zachycuje, jak někdo bije bratra žalobce. Další video zachycuje náhodnou bitku v Rusku, přítomni jsou policisté, avšak nereagují. Další video obsahuje názory A. N., čtvrté video se zabývá korupcí v Čečensku a poslední video zachycuje policisty v Čečensku, kteří chtějí zadržet opilého řidiče. Žalobce rovněž doložil několik e-mailů, které byly odeslány jeho matce a stojí v nich, že má zaplatit peníze nebo jí bude hrozit nebezpečí.

19. Žalovaný poukázal i na skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR již od dubna 2015, kdy přicestoval na italské vízum vydané 1. 5. 2015 do 18. 3. 2019, platné na 90 dnů. Jak vyplývá z protokolu o vyjádření účastníka na čl. 35 - 38, žalobce se na území ČR nachází neoprávněně ode dne 3. 9. 2015, nicméně o mezinárodní ochranu požádal až dne 14. 5. 2021 poté, co bylo uděleno správní vyhoštění v délce trvání 3 roky a musel by tedy ČR opustit. Během uvedené doby žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal, ačkoliv mu v tom objektivně nic nebránilo. Ke snaze žalobce o legalizaci jeho pobytu v ČR, kdy žalobce chce navázat na svůj dlouholetý pobyt na našem území, žalovaný konstatuje, že k tomuto účelu je žalobce povinen využít zákona o pobytu cizinců, neboť institut mezinárodní ochrany nelze s jinými legálními formami pobytu zaměňovat a pro tyto účely jej zneužívat. Dle názoru žalovaného žalobce nesplnil podmínku bezprostřednosti žádosti o mezinárodní ochranu, a navíc z jeho chování plyne, že zřejmě nepociťoval své problémy v zemi původu natolik palčivě, jak se je nyní snaží předeštit.
20. K námitce článku 3 a čl. 8 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že mu nezbyvá než oponovat výlučností legalizace pobytu ve spojení s mezinárodní ochranou pro pronásledování podle zákona o azylu, kterou nelze zaměňovat za legalizaci pobytu podle zákona o pobytu cizinců, přičemž oba tyto zákony svou úpravou aplikují nejlepší zájem dítěte a zejména dbají na ochranu jednoty rodiny cizinců na území České republiky. Nemůže se proto stát, že by se nezletilý žalobce musel bez svých rodičů vrátit do země původu.
21. Žalovaný zdůraznil, že tvůrce žaloby zcela přetváří a upravuje žalobcem přednesený příběh v průběhu správního řízení, jsou zde tvrzeny skutečnosti, které žalobce ve správním řízení nevypověděl. Azylový příběh je záměrně upravován, přetvářen a to ve snaze vytvořit příběh azylově relevantnější, než je samotný příběh žalobce. Tvůrce žaloby akcentuje jeho pronásledování vzhledem k jím tvrzené možné krevní mstě a tvrdí úmyslné a cílené pronásledování žalobce osobami čečenského původu, jimiž byl žalobce jednou napaden, ale o nichž si ani žalobce není jist, že skutečně jsou osobami čečenského původu, není si jist ani skutečným důvodem útoku na svoji osobu. Žalovaný nechápe odkaz na případ novinářky P., neboť daná kauza nijak nesouvisí s případem žalobce či jím tvrzeným osobním azylovým příběhem. Dle názoru žalovaného dané odkazy pouze tříští a rozměňují přednesený příběh, ve snaze dodat azylové relevantnosti, ovšem bez jakékoli osobní souvztažnosti s přednesem žalobce.
22. Závěrem žalovaný uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, resp. jeho zástupkyní, a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Dle jeho názoru jsou informace, které použil k posouzení azylového příběhu žalobce, dostatečně aktuální, objektivní, z

dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

23. Při jednání soudu konaném dne 23. března 2022 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 14. 5. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 24. 5. 2021 poskytl údaje k této žádosti. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho životu hrozí vážné nebezpečí, trest smrti a mučení, a to v Dagestánu v Rusku. Uvedl, že se narodil v X, kde měl i registrovaný pobyt a pobýval tam před svým odjezdem do ČR. V Rusku nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval. Nyní je členem skupiny přátel pro Izrael, kde se rozebírají vztahy mezi Palestinou a Izraelem, v Izraeli studoval v roce 2013. Je svobodný a má syna, který žije se svojí matkou, státní příslušníci Ruské federace, která má v ČR povolení k trvalému pobytu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že se léčí s depresemi, má potíže s trávením, avšak žádná zdravotní omezení nemá a nemá ani žádné zvláštní potřeby.
26. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm uvedl, že V Rusku pobýval mezi lety 2010 až 2015, žil v Surgutu, pouze půl roku v roce 2013 pobýval v Izraeli. Z Ruské federace vycestoval proto, že mu tam hrozilo nebezpečí ze strany zástupců kavkazského národa, tj. od všech komu za to zaplatili. Jeho otec sloužil ve druhé čečenské válce, byl v oddílu V. M. a A. P., kteří jsou pronásledováni zákonem kvůli tomu, že spáchali dvě vraždy vůči čečenskému národu. Jelikož v Čečensku platí pravidlo oko za oko, zub za zub tak všichni, kteří byli v tomto oddílu, jsou dle žalobce v nebezpečí včetně jejich příbuzných a rodiny. Žalobce uvedl, že v roce 2015 před odjezdem z Ruska ho zmlátili a byl tři dny v nemocnici. Podal oznámení na policii, avšak policista mu řekl, že žádné řízení nebude zahájeno, protože není proti komu řízení zahajovat, a to přesto, že uvedl jména několika útočníků. Předpokládá, že jej zbili Čečenci. V nemocnici ho navštívil jeden z těch, kteří ho zbili, a řekl mu, že mu uřežou ruce, nohy a vydlabou oči. O tom, že podal trestní oznámení, žádný doklad nemá. Sdělení policisty pochopil tak, že zákon to neřeší, neboť jde o krevní mstu. Na toto jednání policie však žádnou stížnost nepodal. Žalobce dále uvedl, že žádné další problémy v Rusku nikdy neměl, nikdy neměl problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. Rovněž nebyl nikdy trestně stíhán. Žalobce uvedl, že když chtěl v roce 2015 z Ruska vycestovat, tak ti lidé, kteří na něj zaútočili v Surgutu, na něj čekali na hranicích, aby nemohl vycestovat. Věděl to, protože mu to řekli během jeho pobytu v nemocnici. Z Ruska se proto rozhodl vycestovat autobusem přes Bělorusko schovaný v zavazadlovém prostoru, což si sám domluvil s řidičem autobusu za 150 USD. Takto nelegálně se rozhodl cestovat kvůli tomu, jakou mají Čečenci v Rusku moc, mají

své zástupce na vysokých postech FSB, což je taková agentura, která má seznam osob a kterým nemůže být umožněno vycestování a žalobce se domnívá, že jeho jméno bylo na seznamu těchto osob. To dovodil z výhrůžek, které od Čečenců obdržel. Po jeho vycestování z Ruska ho kontaktoval asi padesátkrát muž jménem Z., volal mu z německého čísla, požadoval po něm peníze a vyhrožoval mu smrtí. Z Ruska mu volal muž jménem A., který rovněž požadoval peníze nebo že sdělí, kde se žalobce momentálně nachází. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že není s nikým z příbuzných v Rusku v kontaktu, neví, kde se nachází jeho otec nebo bratr, je v kontaktu pouze s matkou, která žije v Praze. Jeho matka byla v ČR odsouzena ke dvěma rokům odnětí svobody za finanční podvod, přičemž dle žalobce tato událost rovněž souvisí s krevní mstou, protože pracovníci ruského velvyslanectví podali oznámení českému soudu, že matka něco provedla. Žalobce dále uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2002, avšak nevyřídil si žádné povolení k pobytu. Před rokem a půl mu bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve, protože neměl důvěru v českou policii. Ta ho v roce 2016 zbyla kvůli potyčce na ulici v Praze s nějakým Polákem. Musel se přesvědčit o tom, komu může věřit, proto o mezinárodní ochranu nepožádal dříve. V České republice bydlí v Praze pronajatý byt. V roce 2017 se mu narodil syn, avšak s ním a jeho matkou od roku 2019 nežije. Od tohoto roku syna neviděl, není s ním v kontaktu a s jeho matkou komunikuje příležitostně prostřednictvím e-mailů. Vyživovací povinnost k synovi nemá soudem vyměřenou, avšak každý měsíc přispívá asi 5-10 tisíc Kč, na jeho výchově se nepodílí. K dotazu správního orgánu, proč v dubnu 2020 při policejním výslechu ohledně správního vyhoštění nezmiňoval žádné problémy s Čečenci, žalobce uvedl, že o tom nechtěl mluvit, protože nevěděl, komu může důvěřovat.

27. Dále jsou ve správním spise mimo jiné založeny listiny předložené žalobcem (lékařské zprávy, články a odkazy na videa), protokol o výslechu žalobce ze dne 19. 5. 2021 pořádaný v průběhu řízení o vyhoštění a zprávy o zemi původu žalobce, které shromáždil žalovaný, konkrétně: Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) - Přehled údajů o zemi za rok 2020 Rusko, březen 2021; Informace MV ČR - Ruská federace: Bezpečnostní a politická situace v zemi, červen 2021; Zpráva Human Rights Watch - Ruská federace, výroční zpráva, únor 2021; Informace MV ČR - Vnitřní migrace s důrazem na migraci z Dagestánu a Čečenska, květen 2021; Informace MV ČR - Rusko, Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl (BFA) - Přehled informací o zemi původu: Ruská federace, Lidskoprávní situace v Čečensku, čečenská diaspora, leden 2021; Informace MV ČR - Ruská federace - Možnosti ochrany proti nebezpečnému pronásledování, květen 2021; Informace MV ČR - Ruská federace: Krevní msta na severním Kavkaze, leden 2017; Informace norského Centra informací o zemi původu - Čečensko: Využívání krevní msty, leden 2017.
28. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 19. 8. 2021.
29. Jak je již shora uvedeno, žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 20. 8. 2021 dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
30. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu své obavy z útoku a pronásledování osobami čečenského etnika. Má zato, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až § 14b zákona o azylu.

31. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
33. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v zemi původu, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že nemá žádné politické přesvědčení a že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány.
35. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. To žalovaný podrobně odůvodnil na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s obavou žalobce z výhrůžek a útoku ze strany Čečenců.
36. Je přitom lichá žalobní námitka, že žalovaný vyloučil zařazení žalobce pod pojem určité sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu jako syna muže, který aktivně bojoval proti obyvatelům čečenského etnika. Žalovaný se touto otázkou detailně zabýval právě z pohledu žalobcem tvrzených problémů s Čečenci z důvodu vykonání krevní msty na něm v důsledku aktivní účasti jeho otce ve druhé čečenské válce, tedy právě z důvodu příslušnosti žalobce k určité sociální skupině - své rodině ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Vysvětlil přitom, proč v případě žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu, když zejména připomněl, že si žalobce nebyl jist (pouze předpokládal), že to byli Čečenci, kdo ho napadl a zbil v jeho rodném městě Surgutu, útočníci mu ani neřekli, že jej napadli kvůli vykonání krevní msty (viz protokol o pohovoru se žalobcem ze dne 24. 5. 2021). Na základě shromážděných žalovaný informací popsal tuto tradici na Severním Kavkazu (a Čečenské republice) včetně jejích pravidel pro všechny její fáze a její vykonání, popsal zavedení smířčích komisí v roce

2010 vyvíjející tlak na strany konfliktu, aby od krevní msty upustily, a netolerování této tradice v Ruské federaci. Lze přisvědčit žalovanému, že z okolností popsaných žalobcem nelze jednoznačně usuzovat, že by násilí, ke kterému vůči němu jednou došlo, bylo právě institutem vykonání krevní msty. Žalobce totiž nepopisoval ani nic o tom, že by došlo k oznámení krevní msty, aktivnímu vyjednávání ze strany starších, zapojení islámského právníka muftí apod.

37. Žalovaný tedy nepřehlédl a nepominul, že určitou sociální skupinu může ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu představovat také rodina, když žalobce tvrdil, že se v zemi původu cítil pronásledován soukromými osobami z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - své rodině. Krajský soud k tomu dodává, že pokud jsou původci pronásledování soukromé osoby, je třeba rovněž zkoumat, zda poskytovatelé ochrany (tj. stát či strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, včetně mezinárodních organizací) jsou schopni ochranu poskytnout, resp. kromě schopnosti je nutno zkoumat i ochotu poskytovatelů tuto ochranu poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008-62, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), stejně jako dostupnost a účinnost této ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 25. 1. 2011, čj. 6 Azs 36/2010-274, č. 2290/2011 Sb. NSS). Platí však, že *„obavy z vykonání krevní msty z důvodu příslušnosti k rodině nejsou bez dalšího pronásledováním dle díky § 2 zákona o azylu; za určitých podmínek jím však být mohou, a to zejména tehdy, pokud má příslušnost ke konkrétní rodině negativní dopad na přístup k ochraně ze strany státu nebo pokud stát není schopen či ochoten účinnou ochranu zajistit“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, čj. 6 Azs 230/2014-67).
38. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, z Informace MV ČR - Ruská federace - Možnosti ochrany proti nebezpečnému pronásledování, květen 2021, vyplývá, že trestní řád Ruské federace v čl. 105 „Vražda“ uvádí, že vražda motivovaná krevní mstou může být potrestána odnětím svobody na dobu od osmi do dvaceti let nebo doživotním trestem. Informace MV ČR - Krevní msta na severním Kavkaze informuje o případu, kdy v roce 2013 došlo k neúspěšnému pokusu o krevní mstu a soud v roce 2014 odsoudil tři osoby za organizaci a pokus o vraždu s motivem krevní msty k odnětí svobody v délce 11 let, resp. 10 a půl roku. Ze zpráv o zemi původu žalobce je také patrné, že severokavkazské republiky proti krevní mstě oficiálně vystupují a zřizují komise mající za úkol usmíření zneprátených rodin a eliminaci krevní msty. Usmiřovací komise existovaly v Dagestánu a Čečensku v každém okrese již v době Sovětského svazu, avšak po roce 1991 tradice usmiřovacích komisí výrazně oslabila nebo zmizela. Následně však bylo započato s jejich obnovou, přičemž v současné době úzce spolupracují s náboženskými autoritami, které na oficiálních událostech vystupují proti krevní mstě. Na základě uvedeného tedy nelze tvrdit, že by ruské státní orgány proti institutu krevní msty nijak nezasahovaly, krevní msta jimi naopak není tolerována. O tom a redukování jejích negativních dopadů svědčí i působení usmiřovacích komisí.
39. Lze rovněž konstatovat, že již ze samotné podstaty výkonu krevní msty přitom vyplývá, že je zároveň velmi obtížné takovému činu předcházet a zabránit náhodnému útoku nebo předem plánované vraždě. V tomto ohledu jsou přitom bezpečnostní složky značně limitovány kdekoli na světě, stejně jako např. činnost nevládních organizací. Zároveň skutečnost, že v zemi existuje ne zcela demokratický režim, který v řadě případů

pošlapává lidská práva, a zákony jsou zneužívány ku prospěchu některých osob (viz k tomu informace plynoucí z výroční zprávy Human Rights Watch) bez dalšího neznamená, že kterýkoli občan země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Rovněž korupce státních orgánů představuje celosvětově rozšířený problém postihující i země s vyspělejšími demokratickými standardy, než jaké existují v Ruské federaci.

40. Jak je patrné z výše citované judikatury, u soukromých původců pronásledování musí k samotnému pronásledování přistoupit záměrná nečinnost státních orgánů nebo jejich neschopnost či neochota poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být přičitatelné státu, a tedy azylově relevantní. V daném případě ovšem nelze objektivně tvrdit, že státní ochrana v zemi původu selhala, když žalobce podal po svém napadení oznámení na policii a poté, co mu policista sdělil, že řízení nebude zahájeno, protože není proti komu jej zahajovat, již žádné kroky nepodnikl, neboť to pochopil tak, že to zákon neřeší, protože se jedná o krevní mstu. Žalobci to však policista přímo neřekl, žalobce to tak pochopil, proto již ani nepodal žádnou stížnost na jednání policie (viz protokol o pohovoru se žalobcem ze dne 24. 5. 2021). Pokud tedy žalobce neučinil možné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003). Jak je uvedeno již shora, újma na zdraví se v Rusku trestá peněžním trestem i trestem odnětí svobody, trestní řád Ruské federace v čl. 105 „Vražda“, uvádí i vraždu motivovanou krevní mstou, čl. 111 až 116 trestního zákona obsahují klasifikaci míry násilí, přičemž policie standardně tyto trestné činy vyšetřuje (viz Informace MV ČR - Ruská federace: Možnosti ochrany proti nebezpečnému pronásledování). V daném případě se žalobce neobrátil na jiné státní orgány (než na místní policii) s žádostí o pomoc s odůvodněním, že by to nemělo smysl, a to přesto, že s policií ani státními orgány nikdy žádné problémy neměl. Nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či selhání vnitrostátní ochrany. Žalobce v žalobě sice obecně poukázal na judikaturu, dle které mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu, avšak ve vztahu ke své osobě ve správním řízení neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že neměl faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se na příslušné orgány v zemi původu.
41. S ohledem na vše shora uvedené se tedy krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nelze považovat za pronásledovaného ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
42. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce (přestože jej v žalobě uvedl také jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany v jeho případě) ničeho nenamítal.
43. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě

žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl, přestože jej v žalobě rovněž uváděl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

44. Žalobce dále namítal, že mu při návratu do vlasti hrozí i vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
46. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jiných aspektů, nelze obecně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních předpisů z oblasti uprchlictví. Dále uvedl, že každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů, přičemž žalobce nedisponuje žádnými vlastnostmi, které by ve své jedinečnosti měly zavdat příčinu k jednání ze strany ruských státních orgánů, které by kritérium vážné újmy naplnilo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí po návratu do vlasti, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení jiných okolností, které dosud nelze předjímat.
47. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, motivu jeho neochoty vrátit se do vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (až poté, co s ním bylo v roce 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění, když předtím pobýval na území ČR již od roku 2015) a výše citovaných podkladových informací nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a

odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

48. Pro úplnost lze poznamenat, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil (a to ani v žalobě) ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
49. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že úvahy správního orgánu nemají oporu ve skutkovém zjištění a že marginalizují hrozbu krevní msty, mučení či vraždy ze cti. Žalobce poukazoval na obecnou nedůvěru v policii vyplývající z dokumentu Ruská federace, Informace OAMP ze 7. května 2020, a na to, že ze zprávy EASO - Ruská federace, kterou žalovaný také nepoužil, vyplývá, že v rámci ruské policie je velmi rozšířena korupce, klientelismus, že neexistuje efektivní kontrola činnosti policie, že je rozšířené policejní násilí a mučení, které zpravidla nebývá vyšetřováno, že policie blokuje možnosti kontroly vnější, např. ze strany lidskoprávních organizací. Krajský soud připomíná, že o žádné takové zkušenosti ve vztahu ke své osobě žalobce nikdy nehovořil. Nutno zopakovat, že korupce státních orgánů představuje celosvětově rozšířený problém postihující i země s vyspělejšími demokratickými standardy, než jaké existují v Ruské federaci. V daném případě shromážděné podklady krajský soud hodnotí jako postačující pro posouzení dané věci, a pokud o ně žalovaný opřel své závěry o nemožnosti udělit žalobci mezinárodní ochranu (ať už azyl či doplňkovou ochranu), jsou tyto závěry obsahem těchto listin také dostatečně podloženy.
50. S podstatou věci se zcela míjí žalobní námitka, že se žalovaný zaměřil na zpochybnění věrohodnosti žalobce, aniž by svůj postup relevantně vysvětlil, k čemuž poukázal na judikaturu správních soudů týkající se otázky důkazního standardu a posouzení věrohodnosti výpovědi. Krajský soud konstatuje, že v posuzované věci žalovaný vůbec nepostavil svůj závěr ve věci na nevěrohodnosti žalobce a jeho výpovědi, ale jím tvrzené skutečnosti a důvody vyhodnotil (správně) jako azylově nerelevantní. Z kontextu rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že žalovaný sice poukázal na to, že při policejním výslechu během správního řízení o vyhoštění žalobce žádné problémy s Čečenci nezmínil, aniž by však z toho následně vyvozoval nevěrohodnost žalobcem prezentovaného azylového příběhu.
51. Rovněž obsáhlá žalobní polemika vztahující se k problematice vnitřního přesídlení, dle níž měl žalovaný posoudit faktickou i právní realnost přesídlení, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení, se rovněž míjí s pro věc relevantními závěry žalovaného. Žalovaný totiž pouze zmínil, že žalobce pochází z města ve střední části Ruska vzdáleného tisíce kilometrů od Čečenska a Dagestánu a že pokud by mu hrozilo nebezpečí v Čečensku, mohl by se kdykoliv přemístit do jiné části země, neboť občané Ruské federace mají ze zákona zaručenou vnitřní svobodu pohybu, že však sám v těchto oblastech nikdy nepobýval (viz strana 4 napadeného rozhodnutí). Jestliže snad žalobce dovozuje, že mu žalovaný vytýká, že nevyužil možnosti vnitřního přesídlení, nic takového z odůvodnění rozhodnutí rozhodně neplyne.
52. Pokud žalobce namítal i to, že žalovaný měl lépe hodnotit v kontextu žalobcem tvrzených psychických problémů, proč se nestýká se svým synem, zda se jedná o stav dočasný a zvážit práva samotného dítěte na styk s rodičem, neuvedl však, co z toho dovozuje nebo co by z toho mělo pro věc vyplývat. Krajský soud proto k tomu může

pouze obecně konstatovat, že žalovaný pracoval s informacemi, které mu poskytl sám žalobce, tj. že má v České republice syna, se kterým však není již dva roky v kontaktu a nepodílí se na jeho výchově, pouze finančně na něho přispívá. Lze připomenout, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obecné okolnosti soukromého či rodinného života žadatele na území ČR (s výjimkou azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu) ani nelze obecně považovat za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Správní orgány přitom nejsou povinny samy bez toho, že by sám žadatel uváděl relevantní informace o svém soukromém a rodinném životě, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách jeho soukromí.

53. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
54. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval účelově pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
55. Dlužno dodat, že na shora uvedeném závěru nemohly nic změnit ani listiny předložené žalobcem při jednání soudu. Jednalo se o e-mail s výhružkami, který, jak tvrdil žalobce, byl zaslán jemu (ze samotného obsahu e-mailu to však zřejmé není), a článek uveřejněný na internetu, v němž vyhrožuje čechský poslanec členům rodiny federálního soudce. Tyto materiály vzhledem ke své formě nelze považovat za relevantní zdroj informací, jelikož možnost jejich vytvoření, resp. uveřejnění článků a videí na internetu, má možnost kdokoli. Navíc předložený článek ani nesouvisí konkrétně s případem žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

56. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů neuplatnil.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. března 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně